

PETRI

seling overal; toch ging hij met hen aan tafel zitten en at mee, onbeduidend en stil.

Waarschijnlijk vond Maria, juist omdat ze tot deze voor haar duidelijke jaloezie volstrekt geen aanleiding gegeven had, er eenig behagen in; ze streefde haar gevoel van eigenwaarde. De vrouw maakte dan ook geen einde aan deze dagelijksche bezoeken (wat heel ongewoon en voor alle anderen van het eiland onvergefelijk geweest zou zijn) maar zelfs deed ze luidruchtiger dan ze eigenlijk bedoelde, tegen de beide kostgangers. Die op hun beurt precies wisten hoe Maria vele eenzame visschers, al was het misschien gedeeltelijk uit deernis, terwille was geweest.

Petri zag dit alles ernstiger. Hij verdroeg den toestand vele weken lang, maar noch aan den winter, noch aan de gesteldheid in het huis van Maria kwam zoo maar een einde; de stormen buiten en binnen zouden als een Godsoordeel komen aanrazen.

Petri werd langzamerhand, in zijn afwezigheid, bespot; Maria, die zijn woede op den duur niet aardig meer vond, deed wel niet mee aan dien spot, maar verbood dezen evenmin. Er bleef, ook van dien spot, iets achter dat door de huid van Petri drong en zijn bloed verdierf.

Toen tenslotte de brutaalste der beide mannen, na het drinken van veel wijn, in het bijzijn van Petri afscheid van Maria nam, door haar op den mond te kussen, en zij hem slechts lachend afweerde, was het einde spoedig gekomen.

Nadat de twee jonge kerels, goedig spottend (wellicht hadden zij uit verveling het mannetje willen plagen, zijn onvriendelijk zwijgen moest daar wel haast toe leiden) het huis verlaten hadden, ging Petri hun spoedig na, na vooraf Maria geboden te hebben binnen te blijven. Ze gehoorzaamde, ten deele omdat zij hem niet nog meer wilde ontstemmen, zeer wel begrijpende, dat de plagerijen plotseling te ver gegaan waren, óók echter omdat zij Petri niet tijdens hun samenwonen had leeren begrijpen; ze was tenslotte een domme vrouw die zich onder het juk van een man wilde buigen.

De beide mannen uit de loods waren nog vol plezier over de geslaagde grap, toen ze door Petri werden ingehaald. Zonder een woord te spreken plaatste deze zich voor den eenen en zag hem aan. De lach van den jongen visscher verstierf toen hij het moordlustige gezicht van Petri zag, de oogen waren bijna dichtgeknepen maar door de oogharen heen, schitterden ze van wraaklust, de onderkaak hing neer, de ontbrekende voortanden lieten een donker gat in den afschuwelijken mond. De jonge kerel stamelde een paar woorden, doch werd doodsbleek bij het zien van het geopende, kromme zeemansmes. Hij bleek niet zeer moedig te zijn en liep bevend van angst achterwaarts. Zonder zich voor iemand over het misbaar te schamen, begon hij luid te schreeuwen om hulp,